

Het circus komt

‘Eindelijk!’ roept Spekkie. Ze holt het schoolplein af, samen met haar vriendje Sproet.

‘Vanmiddag gaan we naar het circus!’

Eigenlijk heet Spekkie Marloes. Maar omdat ze altijd spekkies eet, noemt iedereen haar Spekkie.

‘Ik heb superveel zin. Jij?’

Sproet knikt. ‘Hoe laat begint het?’

‘Om vier uur.’

‘Dan pas?’ Sproet twijfelt. ‘Weet je dat zeker?’

Ik wil niet te laat komen!’

‘Geloof mij nou maar,’ zegt Spekkie. ‘Ik ben beter in dat soort dingen dan jij.’ Ze haalt een spekkie uit haar broekzak. ‘Jij ook?’

‘Nee, dank je. Ik snap niet dat jij dat spul lust.’

‘Van spekkies kan ik goed nadenken,’ zegt Spekkie. ‘Dat weet je toch?’

Ze steekt de weg over en blijft opeens staan.

‘Kijk daar eens!’ Ze wijst naar de hoek van de straat. Bij een paal staat een poster van het circus.

‘Nu zul je zien dat ik gelijk heb.’
Vlug lopen ze erheen. Op de poster is het
hoofd van een man te zien. Hij heeft donkere
wenkbrauwen en een grote snor. Eronder
staat:

KOM NAAR CIRCUS FANTASTICO
EN GENIET VAN DE WERVELENDE VOORSTELLING!
MET ALS HOOGTEPUNT EEN OPTREDEN VAN:
MANOLO ZAPATO
ZIJN MAGISCHE TRUCS ZULLEN U VERRASSEN!
AANVANG:
VIER UUR 'S MIDDAGS
EN HALF ACHT 'S AVONDS.

‘Inderdaad,’ zegt Sproet. ‘Het begint pas om
vier uur. Jammer. Ik ben wel benieuwd naar
die Manolo Zapato.’

‘Ik ook,’ zegt Spekkie. ‘Hm. Hij doet dus
magische trucs. Wat zouden dat voor trucs
zijn?’

‘Nou, ik denk...’ Sproet gaat dichterbij
Spekkie staan. ‘Ik denk...’ Opeens wijst hij
naar de lucht. ‘Moet je daar zien!’
Spekkie tuurt omhoog. ‘Waar?’
‘Daar!’

Spekkie tuurt nog een keer naar de lucht, maar weer ziet ze niets. Houdt Sproet haar voor de gek? Nee, daar kijkt hij veel te ernstig voor.

‘Zag je die mooie vogel niet?’ vraagt hij. ‘Hij vloog hier recht over. Het leek wel een... eh... kievit.’

Spekkie staart hem verbaasd aan.

‘Ik wist niet dat jij zo veel van vogels wist. Maar, vertel op. Wat zijn magische trucs?’

‘Dat betekent,’ zegt Sproet geheimzinnig, ‘dat die Manolo dingen rond laat zweven. Ik heb zoiets wel eens op tv gezien. Of, wat ook kan... Dat hij spullen laat verdwijnen.’

‘Laat verdwijnen?’ Spekkies ogen worden groot. ‘Dat hoeft hij bij mij niet te proberen. Ik zou het zó merken.’

‘O, ja?’ Met een zwaai haalt Sproet een zak spekkies achter zijn rug vandaan.

‘Maar dat... dat is mijn zak snoep!’ stamelt Spekkie. ‘Hoe kom je daar nou aan?’

‘Dat zijn nou magische trucs,’ antwoordt Sproet. ‘Ik zou vanmiddag bij het circus maar oppassen als ik jou was.’ En lachend slaat hij Spekkie op haar schouder.